

เพชรสีเพลิง

บทที่ 27

ทุกคนตื่นตื่นสนุกสนานกับการจับฉลากบ้าง ช่วยเพื่อนลุ้นรับรางวัลน้อยใหญ่บ้าง จึงไม่ได้รับรู้ว่าใครบางคนพลัดตกจากเรือไปแล้ว ชวนคะนึงเองปั่นสีหน้ากลบเกลื่อนความในใจ กลับเข้าช่วยงานในตำแหน่งเดิมที่ได้รับมอบหมายทั้งที่อกใจแต่ตระทิกจนกลัวว่ามันจะสะเทือนออกมาให้คนใกล้ๆ รู้สึก ปันรสีเองถูกห้อมล้อมให้ความสนใจจนมิได้นึกถึงน้องสาว มิแต่โยธินที่พอเห็นภัสสรหายไปนานก็เหลียวมองหา

เขาเห็นชวนคะนึงเคลื่อนไหวอยู่ในกลุ่มของเจ้าหน้าที่จัดงาน ดังนั้นจึงเดินตามหาขึ้นไปยังชั้นบน มีผู้คนจับกันคุยอยู่บ้าง ประปราย ชายหนุ่มเดินผ่านไปมองหาแต่แล้วก็ต้องผิดหวัง

เขากลับลงมาหาสาวรุ่นพี่ที่กำลังสนใจกับงานจัดของรางวัล จับแขนเพื่อเรียกให้เธอหันมา

“คะ” หญิงสาวสะดุ้งทั้งตัว “อะไรคะ คุณโย”

“ภัสสรล่ะคะ ภัสสรอยู่ที่ไหน”

“อ้าว ไม่ได้คุยกับคุณโยหรือคะ”

“เปล่าอะ”

“เอ คงอยู่ที่ไหนสักแห่ง ลองตามหาดูสิคะ” เธอปั่นสีหน้าใสซื่อเต็มที่

ชายหนุ่มย่นหัวคิ้วอย่างเป็นกังวล “ผมดูทั่วแล้วไม่เห็นอยู่ที่ไหนสักแห่ง แต่ว่าครั้งสุดท้ายเห็นเขาขึ้นไปชั้นบนกับคะนึงก็เลยมาถามดู”

“คะนึงลงมาก่อนตั้งนานแล้วคะ แต่น้องสรบอกว่าข้างล่างนี่ร้อนอึดอัดเลยขอสูดอากาศอยู่ข้างบน”

“ผมขึ้นไปดูแล้วไม่เห็น”

“อยู่ในห้องน้ำหรือเปล่า ประเดี๋ยวก็คงจะมาเองแหละคะ”

หญิงสาวถอนใจอย่างโล่งอกเมื่อร่างสูงหันกลับไป แต่ก็ยังอดหัวงันใจไม่ได้ โยธินหาภัสสรไม่เจอ นี่ย่อมหมายความว่ามันได้เกิดขึ้นแล้ว...

ตัวเธอเย็นจนต้องกอดอกไว้ ใบหน้าเผือดซีด มือสั่นขึ้นเหนือ “นี่เราทำอะไรลงไป”

แล้วเธอจะได้โยธินกลับมาหรือเปล่า เขาจะกอดเธอ ชุกหน้า ร้องไห้ระบายความทุกข์ในอ้อมอกเธอเหมือนอย่างเคยหรือไม่

แล้วโยธินจะเป็นอย่างไรต่อไป เธอบอกตัวเองว่าโยธินเพิ่งรู้จักภัสสรไม่นาน คงไม่เดือดร้อนนานนักกับเรื่องที่เกิดขึ้น และหากโอกาสมาถึง เธอจะทำให้เขาลืมความทุกข์เศร้าทั้งหมดในโลกให้ได้

โยธินเดินไปชะโงกมองหาตามห้องต่างๆ เดินจากหัวเรือไปท้ายเรือและจากท้ายเรือไปหัวเรือ ขึ้นข้างบนแล้วกลับลงมาข้างล่าง ทุกๆ ครั้งก็จะถามปันรสีว่า

“สรมาหรือยัง”

“ยังเลย” ท่าทีวิตกทุกข์ร้อนของอีกฝ่ายทำให้ปันรสีกังวลขึ้นมา เธอลุกตามเขาออกมาจากกลุ่มคน “เอ หรือจะอยู่ในห้องน้ำ สัมจะไปดูให้”

โยธินรออยู่ข้างนอกอย่างมีความหวัง แต่สีหน้าของปันรสีก็กลับออกมาทำให้เขาใจเสีย

ชายหนุ่มพึมพำครั้นแล้วครั้นเล่า “สรไปอยู่เสียที่ไหนนะ”

“จะทำยังไงกันดีคะ โย”

สีหน้าเขาเผือดสีเมื่อพูดว่า “ผมจะให้พ่อบอกกับต้นเรือ เขาคงเคยพบเหตุการณ์แบบนี้มาก่อนแล้ว คงรู้ว่าต้องทำยังไง”

“ส้มจะไปด้วย”

บุญยงซักถามอย่างเป็นทางการเป็นห่วงเมื่อลูกชายเข้าไปกระซิบบอก แต่ธิปไตย กลับทำสีหน้าขุ่นเคือง

“มันไม่ได้หายไปไหนหรอก คงจะแกล้งไปซ่อนที่ไหนสักแห่ง เด็กคนนี่ชอบทำอะไรแปลกๆ เรียกร้องความสนใจมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

โยธินไม่เห็นด้วย “สรไม่เคยทำอย่างนี้มาก่อนนะครับ”

“ทำไมจะไม่เคย คุณไม่รู้อะไร...” สีหน้าธิปไตยฉุนเฉียวแต่ก็หยุดยั้งคำพูดรุนแรงไว้เพราะไม่ต้องการแสดงออกมาให้คนอื่น ๆ เห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุญยง ตัวเขาเองแสดงบทบาทต่อสังคมว่าเป็น พ่อที่ดีมาตลอด

ปัทมศรีไม่กล้าเอ่ยปากแม้จะไม่เห็นด้วยกับบิดา จริงละ ภัตสรเคยแสดงฤทธิ์เดชทำเรื่องแปลกต่างๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากพ่อซึ่งไม่เคยรักเธอ แต่พฤติกรรมนั้นไม่ปรากฏอีกนับจากเธอ เข้ามหาวิทยาลัยมาจนบัดนี้

ภัตสรอาจจะแต่งตัวกะโปโล ชอบหายตัวไปอยู่ต่างจังหวัด เทียบบ้าง เข้าค่ายบำเพ็ญประโยชน์บ้าง แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่น่ากังวล เหมือนที่เคยทำอยู่ระยะหนึ่งก่อนเข้ามหาวิทยาลัยในช่วงหลังจากที่ มารดาเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุและเธอโตขึ้นเป็นเด็กวัยรุ่นที่บิดาไม่ เหลียวแล

“แน่ใจว่าหาตุทุกที่แล้วหรือ” บุญยงหันมาถาม

โยธินลั่นเล “ผมจะลองหาตุอีกรอบ”

“ไปลองหาตุ ถ้าไม่พบคงต้องทำอะไรกันสักอย่างแล้ว”

ชวนคะนึ่งเดินมาสมทบแล้วติดตามร่างสูงช่วยมองหาภัตสรใน ท่าที่เดือดร้อนใจไม่แพ้กัน เธอแอบตักดวงความรู้สึกดื่มด่ำเมื่อ เกี่ยวมือบางไว้กับแขนแข็งแรงที่ไม่มีอาการต่อต้าน บางครั้งเขายัง เป็นฝ่ายทาบมือกับหลังบ้างเอวบ้าง พาให้เธอเดินทางทางเดินที่ คับแคบ

ปัทมศรีแยกไปอีกทางหนึ่ง อีกครู่ใหญ่ก็เดินเหือดกมายืน มองหน้ากันอย่างหมดหวัง

“ไปบอกกัปตันกันเถอะ” ชายหนุ่มสีหน้าเผือด

ปัทมศรีพูดเสียงสั้น “ส้มจะไปบอกให้พ่อรู้ก่อน”

ธิปไตยกลับตีสีหน้าบึ้งตึงอยู่ตามเดิม “จะทำอะไรก็ทำกันไป เถอะ”

“เสียไม่เชื่อว่าภัตสรหายไปหรือ” ช่วงที่เดินเข้ามาสมทบ รับรู้เรื่องถามอย่างไม่แปลกใจกับท่าทีของอีกฝ่าย เขาสนิทกับธิปไตย มากพอจะเข้าใจความรู้สึกของอีกฝ่ายที่มีต่อ “ลูกสาว” คนนี้

“มันไม่หายไปไหนหรอก เด็กคนนี่มันชอบทำเรื่อง”

ขณะที่กัปตันกำลังรับฟังเรื่องราวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เสียง โทรศัพท์ของปัทมศรีก็ดังขึ้น หญิงสาวหยิบขึ้นมาตอบรับแล้วก็ยิ้มน้ำตา วาววาบ ร้องออกมาว่า

“สร.....”

โยธินถามออกมาทันที “สรโทรมาหรือ โทรมาจากไหน”

เขาแทบจะรอให้ปัทมศรีพูดจนจบไม่ได้ พ่ออีกฝ่ายส่งโทรศัพท์ ให้ก็รีบคว้ามาแนบหู ระล่ำระลักถามอย่างร้อนใจ

“สรอยู่ที่ไหน พี่เป็นห่วงมากเดินหาเสียทั่วเรือเลยรู้ไหม”

ไม่มีใครสังเกตเห็นใบหน้าที่แสดงทั้งความโล่งใจและผิดหวัง ของชวนคะนึ่ง.....

ภัตสรถึงกับร้องไห้ออกมาเมื่อถูกลากขึ้นฝั่งอย่างทุลักทุเล คนที่พาเธอว่ายน้ำตัดผ่านกระแสน้ำมาเป็นระยะทางหลายสิบลีเมตรก็นอนหอบเช่นกัน

“ไม่เป็นไรแล้ว คุณปลอดภัยแล้ว”

เธอยังร้องไห้อย่างขวัญเสีย ชายหนุ่มมองแล้วก็อดไม่ได้ที่จะดึงศีรษะที่เปียกชุ่มเข้ามากอดไว้กับอก

นั่นทำให้เธอสงบลงอย่างรวดเร็ว อ้อมอกและสัมผัสของเขา นอกจากให้ความรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยแล้ว ยังก่อความรู้สึกประหลาดแผ่ซ่านท่วมท้นจนแทบจะลืมเรื่องที่เพิ่งผ่านมาและความตระหนกตกใจไปสิ้น

“ขอบคุณค่ะ ขอบคุณ” เธอพึมพำซ้ำๆ

ชายหนุ่มใช้ปลายนิ้วปาดผมที่ปรกหน้าเธอไปทางด้านหลัง

“หายตกใจหรือยัง”

หญิงสาวมองเขาราวกับเป็นบุคคลสุดพิเศษ จรดหน้าผากลงกับมือที่พนมกับอกหนาของอีกฝ่าย

“ขอบคุณที่พี่สหัสช่วยสร ขอบคุณสิ่งที่ดิ้งามทั้งหลายที่ส่งพี่สหัสมาให้สรได้รู้จัก...”

“พี่ดีใจที่สรปลอดภัย”

“สรนึกว่าจะตายเสียแล้ว พี่สหัสเห็นสรตกเรือหรือคะ ทำไมถึงมาช่วยไว้ได้”

เขาพยักหน้า “พี่เห็นทุกอย่าง”

“เห็นทุกอย่าง แปลว่าอะไรคะ”

ชายหนุ่มทำท่าจะพูดแล้วก็กลับนิ่ง

“ต่อไปนี้สรอยู่ห่างๆ ชวนคะนึงไว้ก็แล้วกัน”

“เอ๊ะ ทำไมหรือคะ”

“พี่ขอแค่นั้น”

“ทำไมพี่สหัสสงสัยพี่คะนึง สรตกเรือลงมาเพราะรั้วมันเปิดออก พี่คะนึงมาเกี่ยวอะไรด้วยคะ”

“ถ้ารั้วเปิดออกง่ายๆ อย่างนั้น คนอื่นๆ คงตกลงไปก่อนแล้ว อีกอย่างหนึ่ง ก่อนหน้านั้นพี่เห็นมีป้ายห้ามเข้าร้อยโซ่กันไว้ พอมาเห็นอีกทีชวนคะนึงพาสรเข้าไปแล้วรีบร้อนกลับออกมาแต่ทิ้งสรไว้ทำไมต้องไปตรงนั้นทั้งๆ ที่ตรงอื่นก็ว่าง ที่ทางออกกว้างขวางแล้วคนก็ลงมาอยู่ชั้นล่างกันเป็นส่วนมากไม่เห็นจำเป็นต้องหลบเข้าไปมุมนั้นเลย”

ภัสสรนิ่งฟัง ประกายดาววาบขึ้นอย่างตระหนก

“พี่คะนึงจะคิดร้ายกับสรทำไม”

สีหน้าเขาคุ่นคิด “หลังๆ นี้ ทั้งคุณยองและคุณสร้อยถามโยธินเรื่องสรบ่อยๆ เขาอยากให้อโยธินแต่งงาน โยธินก็ไม่ขัดข้อง”

“จริงหรือคะ ไม่เห็นพี่โยบอกสรเลย”

“เขาคงคิดว่าจะให้ผู้ใหญ่พูดกันเองกระมัง”

“พี่คะนึงก็เพิ่งบอกสรเรื่องนี้คะ”

“ชวนคะนึงรักโยธิน” สหัสพูดขรึมๆ

“อะไรนะคะ”

“ชวนคะนึงหลงรักโยธิน ผมอ่านเขาออก”

“แต่พี่คะนึงเป็นพี่เลี้ยงของพี่โยนะคะ อายุก็มากกว่าพี่โยตั้งหลายปี”

“อะไรจะมาขัดกันความรักได้”

หญิงสาวนิ่งอย่างเพิ่งจะเข้าใจ พุดอย่างใจเสีย

“พี่คะนึงถึงกับจะคิดร้ายกับสรเที่ยวหรือคะ สรไม่อยากจะเชื่อเลย”

“ยังมีอะไรอีกมากในโลกนี้และในใจคน ที่เราไม่อาจจะเข้าใจอะไรๆ ก็เป็นไปได้ทั้งนั้น”

“แล้วสรจะทำยังไงต่อไป จะเข้าหาพี่คะนึงได้หรือ”

“ก็ไม่ต้องเข้า อยู่ห่างๆ เขาไว้”

เธอนิ่ง สีหน้าบอกความเสียใจ

มืออบอุ่นลูบหลังเธออย่างปลอบ น้ำเสียงอ่อนขรึมครุ่นคิด

“พี่ต้องขอร้องสรอีกอย่างหนึ่ง”

เธอมองอย่างถาม ชายหนุ่มจึงพูดว่า “พี่ขอร้องสรอย่าพุด

ถึงพี่... สรบอกใครๆ ว่าสรตกเรือแล้วว่ายน้ำเข้าฝั่งเองได้ไหม”

“อ้าว ทำไม่ล่ะคะ”

เขากลับเกลื่อนด้วยรอยยิ้ม “พี่กลัวว่าทุกคนจะมารุมสัมภาษณ์รวมทั้งพ่อกับพี่สาวของสรด้วย ประเดี๋ยวจะดังกันไปใหญ่..... อีกอย่างหนึ่ง คุณยงกับคุณสร้อยมีบุญคุณกับพี่ พี่ไม่อยากมีปัญหากับชวนคะนี่”

เธอไม่เห็นด้วย “ใครจะเชื่อว่าสรว่ายน้ำเข้าฝั่งเองได้คะ ว่ายน้ำในสระแค่นี้สิบเมตรก็จะไปไม่รอดแล้ว แล้วอย่างน้อยพี่สั้มก็ควรจะรู้ว่าใครช่วยสร อีกหน่อยถ้าเรา... สนิทกัน... พี่สั้มจะได้...”

“ไม่รังเกียจ” เขาต่อคำพูดให้อย่างเข้าใจ “พี่สาวสรไม่ต้อนรับคนจนใช่ไหม” น้ำเสียงพูดตอนท้ายเจือเยาะหยัน

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ” เธอพูดไม่เต็มเสียง

ชายหนุ่มตักคออย่างรู้ดี “ไม่ใช่หรือ แน่ใจหรือ”

ภัสสรนั่งอย่างยอมจำนน ปันรสีเน้นถึงความสำคัญของฐานะมาตลอด มันเป็นเรื่องที่พี่สาวเตือนเธอเสมอนับแต่เธอเป็นสาวและเริ่มมีใครต่อใครเข้ามาสนใจ ถ้าปันรสีรู้ว่าเธอพึงใจผู้ชายที่เป็นเพียงลูกจ้างไรค์ศักดิ์ศรีและเป็น “คนโปรด” ที่ถูกซุบซิบนินทาของนายหญิงซึ่งสูงวัยกว่านับสิบปี ปันรสีคงทนไม่ได้ และภัสสรก็ไม่เคยดิ้อรันแข่งข้อกับพี่สาวมาก่อนเลย

ท่าที่ยอมรับของหญิงสาวทำให้ประกายตาของอีกฝ่ายวาววาบ ปันรสีแยกแยะชัดเจนคนที่ฐานะ เพราะอย่างนั้นเธอจึงตัดรักเขาง่ายๆ

ภัสสรถามอ่อยๆ ว่า

“พี่สั้มช่วยชีวิตสรทั้งที สรไม่ควรบอกใครเลยหรือคะ”

“ไม่ต้องบอกใครทั้งนั้น เรารู้กันสองคนก็พอแล้ว”

เขาจับมือเธอไว้อย่างมั่นคง อากาที่ประกายตาอ่อนโยนแต่จริงจังจ้องมองลึกลงในดวงตาเธอ สะกดหญิงสาวให้รู้สึกเต็มตื่นเป็นที่สุด

“สรสัญญากับพี่ได้ไหมว่าเรื่องทุกอย่างระหว่างเรา จะรู้กันเพียงแค่นี้สองคนเท่านั้น ไม่ต้องบอกใครทั้งนั้นแม้แต่พี่สาวของสร”

“ได้ค่ะ”

ดวงตาของหญิงสาวที่มองตอบ บอกความรักหลงใหลเกิดทูนบูชาอย่างไม่ปิดบัง ทำให้สั้มรู้ว่าเขาได้รับการตอบแทนจากวีรกรรมครั้งนี้เป็นอย่างดีเท่าที่เขาน่าจะพึงพอใจแล้ว.....

พอปันรสีรายงานให้ผู้ใหญ่รับรู้ ธิปไตยก็ร้องออกมาว่า

“เห็นไหม ผมเดาผิดเสียเมื่อไหร่ เด็กคนนี้ชอบทำอะไรแปลกๆ อยู่เรื่อย”

ปันรสีอดโกรธน้องสาวไม่ได้ แต่ก็ไม่กล้าพูดอะไรออกมาได้แต่หมายมาดว่ากลับไปถึงบ้านเมื่อไรจะต้องว่ากล่าวกันจริงๆ สักที

โยธินยังไม่เชื่อว่าภัสสรจะตั้งใจก่อเรื่อง ขณะที่ชวนคะนั่งจับแขนเขาอย่างปลอบปลางพูดว่า “คุณโยเป็นห่วงเสียใหญ่” ชายหนุ่มก็บอกบุญยงว่า

“ผมไม่เชื่อว่าสรจะตั้งใจทำให้เราตกใจกันหรอกครับ พ่อ”

“พ่อก็ว่าอย่างนั้น ภัสสรเป็นเด็กน่ารัก พ่อเชื่อใจโยว่าคุณไม่ผิด”

ธิปไตยทำท่าจะพูด แต่เขวงรีบจับแขนไว้อย่างห้ามปราม

ธิปไตยอ่านสายตาเพื่อนแล้วก็เข้าใจ ถ้าบุญยงรับลูกสาวเขาเป็นลูกสะใภ้ก็ย่อมหมายความว่าความได้เปรียบในทางการค้าจะตามมาเป็นเงา ใครๆ ก็เกรงใจบุญยง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเผด็จคู่แข่งคู่แข่งสำคัญที่มีปัญหารุนแรงกระทบกระทั่งกันเสมอ

ถึงอย่างไรทุกคนก็โล่งใจที่รู้ว่าภัสสรปลอดภัยแล้ว

นอกจากชวนคะนี่คนเดียวเท่านั้น.....